

[Ih Christensen]

forudset konsekvens af regeringens og dens støttepartiers økonomiske politik. De bærer ansvaret for, at Danmark ligger i en førerposition i den dårlige ende, når det drejer sig om arbejdsløshed, omkostningsniveau, rentehøjde, skattetryk, betalingsbalanceunderskud og udlandsgæld. Ingen kosmetiske forsøg kan tilsløre dette eller ændre på kendsgerningerne. Det kan kun en omkalfatring af den hidtidige økonomiske politik, selv om det vil betyde en udfordring både til EF og til stærke hjemlige kapital- og organisationsinteresser.

Arbejdsministeren udtaler til dagbladet Information i dag følgende:

»Vi bliver ikke bare nødt til at kæmpe for fornuftige projekter, men også for at ændre filosofien omkring den økonomiske politik, så de økonomer, der i indpakkede vendinger anbefaler arbejdsløsheden som hovedinstrument mod inflationen, bliver slået tilbage.«

Det er altså endnu et forsøg fra regeringens side på at lægge ansvaret over på andre. For det tør nok siges, at regeringen har pakket arbejdsløsheden ud. Som det fremgår, var arbejdsløsheden tidligere 160.000, næste år 180.000 og igen næste år 200.000, og de øjeblikkelige tal er efter den nye statistik som sagt 270.000. Omkring 600.000 mennesker kommer i forbindelse med arbejdsløshedssystemet ved at modtage dagpenge i et eller andet tidsrum hvert år. Det er en landeplage, og det er en konsekvens af regeringens økonomiske politik, hvor man søger at neddæmpe betalingsbalanceunderskuddet ved at sende tusinder og atter tusinder ud i arbejdsløshed.

Det er sandheden om denne ting, og det skal frem, når vi diskuterer arbejdsløshed. Det koster 16 mia kr. i understøttelse for altså at få nedbragt dette betalingsbalanceunderskud med nogle få milliarder kroner, fordi man ikke vil føre en økonomisk politik, der både kan neddæmpe betalingsbalanceunderskuddet og forhindre massearbejdsløshed. Det drejer sig om vores kroners binding til EMSen, der kunstigt opskriver kronen og derved forringer vores betalingsbalance. Det drejer sig om en rente, man holder højere over for udlandet, bl. a. af hensyn til det dødsyge betalingsbalanceunderskud, man forværrer ved hjælp af valutapolitikken. Det drejer sig om, at man stadig væk ikke griber ind på de arbejdsfrie gevinster på jord, det

drejer sig om en boligpolitik, der indbefatter omfattende subsidier osv., som stadig væk trods stagnerende ejendomspriser præmierer den passive kapitalanbringelse, som også præmieres gennem masseudstedelse af statsgældsbeviser, således at aktive investeringer er endnu mindre forsvarlige forretningsmæssigt set. Det drejer sig også om et enormt skattetryk og offentlige udgifter, som man stadig væk ikke har hold på, og som man på sin vis også prøver at sætte i vejret ved erhvervs- og beskæftigelsesfremme i den private sektor, som man har ødelagt gennem den anden politik. Man bygger op med den ene hånd og bryder ned med den anden hånd, og derfor går det, som det går.

Denne kritik, som det også er nødvendigt at fremføre ved denne lejlighed, betyder ikke, at retsforbundet vil afvise her og nu at afhjælpe politikken følger i form af massearbejdsløshed blandt ungdommen, i form af mange langvarigt ledige; det vil vi. Vi peger på, at dette, at ungdommen skal bære en så enorm byrde af arbejdsløshed – omkring $\frac{1}{3}$ af den samlede arbejdsløshed bæres af de 16–24-årige – ikke kan være rimeligt, når der oven i dette er adgangs begrænsninger, der ikke blot betyder, at de unge afskæres fra beskæftigelse, men at de sågar også afskæres fra uddannelser.

I Århus amt opgjorde man, at man savnede 5.000 pladser på erhvervsuddannelserne, samtidig havde man forsøgsordninger i gang med jobtilbud. Det vil sige, at man af skatteydermidler lavede nogle forskellige beskæftigelsesforanstaltninger af mere eller mindre meningsfyldt karakter, men samtidig afskærer man altså unge, der måtte være interesseret i det, fra at gå ind i erhvervsuddannelserne. Det er atter den politik, jeg nævnte før: man bygger op med den ene hånd og bryder ned med den anden hånd, og ungdommen betaler altså også her.

Vi er noget skeptiske over for jobtilbudsordningerne. Vi mener altså, at man skal gå andre veje. Vi mener også, at det er skadeligt, når man f. eks. ved værnepligten tvangsudskriver unge til forsvar, civilforsvar, militærnægtertjeneste, når undersøgelser viser, at ganske vist kan $\frac{1}{3}$ bevare det erhverv, de kommer ud fra, og $\frac{1}{3}$ får et nyt erhverv, men den sidste tredjedel bliver sendt hjem til arbejdsløshed. Altså: man laver tvangsudskrivning af unge, og så koster det $\frac{1}{3}$ af dem de-